

nævne. I Grundlovens Paragraf 14 bestemmes det, at Ministre kunne sættes under Tiltale efter Beslutning af Kongen eller af Folketinget. Der er altsaa det ejendommelige ved Tiltale af Ministre, at der er to Tiltalemyndigheder. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det vil være nødvendigt at give noget nærmere Bestemmelser med Hensyn til disse to Tiltalemyndigheder. Man vil jo vistnok være enig om, at det er ikke Meningen, at Ministrene skulle kunne tiltales for samme Forbrydelse to Gange og straffes to Gange, først efter Bestemmelse af Kongen og saa efter Bestemmelse af Folketinget. Men der kan opstaa Spørgsmaal, hvor der nok kan være nogen Tvivl. Jeg tænker mig saaledes, at der i Folketinget er rejst Spørgsmaal om Tiltale mod Ministeren. Saa kommer man til den Beslutning, at der ikke er tilstrækkelig Grund dertil, og Forslaget forkastes. Hvilken Betydning har nu det? Kan saa heller ikke Kongen rejse Spørgsmaalet og sætte ham under Tiltale? Det antager jeg dog nu, at Kongen bør kunne. Men jeg tror, det vilde være hensigtsmæssigt ogsaa af Hensyn til Folketinget, at man faar det udtrykkelig udtalt. Og der kan muligvis her være andre Spørgsmaal, som der er Anledning til at tage under Overvejelse. Jeg er imidlertid enig i, at Forslaget bør fremmes og bør gaa til Udvalg, og der ville disse og andre mindre Spørgsmaal, som jeg ellers kunde ønske at gøre Bemærkning om, jo kunne komme under Overvejelse.

Goos: Et Forslag til Lov om Ministres Ansvarlighed er jo væsentlig en Strafferetslov. Om der er Trang til den, maa altsaa bero paa Beskaffenheden af den almindelige Straffelovgivning, det skal være et Supplement til den almindelige Straffelovgivning. Jeg er enig med den ærede Taler, der nys havde Ordet (Steffensen), i, at der de fleste Steder ikke har været følt Trang til et saadant Supplement; jeg tror ogsaa, at den i Virkeligheden i højere Grad var til Stede i 1849, da vi ikke havde en almindelig kodificeret Straffelov, end den er nu, da vi have en saadan og forberede en saadan. Der kunde jo f. Eks. være Tale om, at en ny og forbedret Straffelov vilde optage alle de Bestemmelser, som særlig angaa Ministeransvarlighed. Det forholder sig omtrent paa samme Maade som med Hensyn til Presseloven. Der var man ogsaa i sin Tid meget begejstret for, at der skulde være en særlig Lov om Ansvar for Trykke-

frihedens Misbrug. Jeg antager, at denne Trang er borte nu; i alt Fald har det stillet sig saaledes i Norge, at man der i Straffeloven, som er af 1902, har optaget alt, hvad der behøves om Trykkefrihedsansvar. Paa samme Maade kunde det vel tænkes, at man vilde anse en særlig Ministeransvarlighedslov for uforuden, naar den almindelige Straffelov er tilstrækkelig. At den nugældende Straffelov er tilstrækkelig, skal jeg ikke paastaa direkte, skønt det forekommer mig, at den i de fleste Henseender vil være det. Jeg indrømmer imidlertid, at der paa 2 Punkter nok for Tiden kan være Trang til at supplere den almindelige Straffelov. Først med Hensyn til Afgørelsen af det Spørgsmaal, hvilke Ministre der skal betragtes som Gerningsmænd til en begaaet Embedsforbrydelse. Den almindelige strafferetlige Regel er jo den, at enhver, der begaar en i Loven forbudt Handling, er Gerningsmand til den og straffes som saadan, og er der flere om det, ere de alle straffbare. Men hvem der er at betragte som værende med, navnlig naar der er flere, værende med paa den Maade, at de kunne siges at være Gerningsmænd, det er ganske vist ikke afgjort og kan heller ikke godt være afgjort ved den almindelige Regel. For dette Spørgsmaals Vedkommende kan der virkelig siges at være en Trang til at faa saadanne Bestemmelser — deres øvrige Indhold ganske uomtalt —, som findes her i §§ 2—6. — Og det andet Punkt, hvor der kan være Spørgsmaal om en Trang, som nu dog forekommer mig mindre virkelig, er med Hensyn til en større Specialisering af de enkelte strafbare Handlinger, som kunne begaaes af Ministre. Der tror jeg nok i Virkeligheden, at Straffeloven, som den nu er, er tilstrækkelig, og jeg ser heller ikke noget meget fyldigt Indhold i de paagældende Bestemmelser, som handle herom, for saa vidt som de ikke tilsigte at fastslaa visse Fortolkninger, visse Opfattelser af Grundloven, som jeg ikke vilde finde det rigtigt at komme ind paa. Jeg tror altsaa ganske vist i denne Henseende, at Trangen ikke er saa stor; men noget egentlig fejlagtigt ved at prøve paa en saadan Supplering, er der naturligvis ikke. Meningen er naturligvis i Regelen, at Ansvar et skal være strengere for Ministre end for andre Embedsmænd, og det er formodentlig det, der er tænkt paa, naar der i § 1 tales om, at den almindelige borgerlige Straffelovs Bestemmelser skulle kunne træde tilbage, naar der i denne Lov er foreskrevet strengere Straf. Forudsætningen